

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקכג

ערב ש"ק פ' קרח, א' דר"ח תמוז ה'תשס"ד

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" – בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת הק"ג להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ושנת הג"ן לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

לזכות

החתן הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי שיחי

והכלה מרת גיטל רחל שתחי

שגלוב

לרגל נישואיהם בשעטומ"צ, ביום א', י"ג ניסן,

היי תהא שנת סייעתא דשמיא

ב"ה

דבר מלכות

3

ג' תמוז - מהותו של יום / משיחת ש"פ קרת. ג' תמוז היחשמה

"הוא בחיים" - מוסף מיוחד לג' תמוז

7

כשמשה רבינו אומר שהוא חי - כך האמת! / פרשת השבוע באור הגאולה

זמן הגאולה

11

עצה להבאת הגאולה / פרשת השבוע באור הגאולה

כתב-יד-קודש

14

ג' תמוז פועל גאולה מכל השאלות והספקות / צילום מיוחד מהגהת הרבי

המדור "כתב-יד-קודש" מוקדש

לזכר נשמת הרה"ג הרה"ת ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי
רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים - נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים"
יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 917-755-5605
סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: 04) 8715-770
דואר אלקטרוני: yeichi@770.org.il • אינטרנט: http://www.torah4blind.org

כלומר, כשמתעוררת שאלה או ספק כי האם יש לי הבנת הדברים למיד השליחות הדפעת התורה
והיהדות - אומרם לו, שני תמח פועל גאולה מכל השאלות והספקות כי, מכיון שנשאל חזתי הכריז ייחזי ה'
אלקוט עמנו כאשר הי עם אבותינו, שיזגם שאין אני יפלים להיחמת לאבותינו" מ"מ, ישנה הכטחה ברורה
שייזי ה' אלקוט עמנו, ולא עוד, אלא, "כאשר הי עם אבותינו, ונמנן, שכן, כראי שניתנו הכחות הדרושים
למלי השליחות בהגאולה ובשלימות ואין הדבר תלוי אלא ברצוני של כל אחד ואחת.

שו. ועוד ענין בזה - בזמנך דבר כל המאמר הגאולה כי תמח, לא מרצוני גלית כי ולא
בכחותי אני נשכר, אבני מלכתי חי הגלתי כי הוא יזי ינאלטו כי", שבוה מרמו ענין נפלא של...
אבין שרגאלה היא לא בכחותי כי" אלא עיי אבני מלכתי יחי", דהי, מובן וגם פשוט, שגם כאשר
חזר משהו ב"מעשיו ועבודתו", אין זו סבה לעכב, ה"א"פילו לרגע אחד בלבד, אח פעולתו של הקב"ה,
שינאלטו רקבן נרחיט כי הוליכנו קוממית עיי משהו גואל צדק לארצנו הקדושה במהרה בימינו אמן.
ועאמר"י לאחרי שכבר יכלו כל הקצין... וכו' נמחיימה כל העבודה, גם יחצוזה הכפודים... הרי
כדאי שתנאלה צדקה לבוא חתך ומיד ממש.

וכמלא, כל האמר לעיל אודת תפקודו ושליחותו של כורא לעסק בהפנת התורה היהדות, אנו גאוי...
שאימה, ח"ו, מהבקשה הדרושה, אל הגאולה בכל העתקי - יעד מודי!
ת, והידי שמתדבר אודת הגאולה, ובפרט בזמי הגאולה שמתחילים בני תמוז - נזכר... הגאולה
והאמתית השלימה עיי משהו צדקת, חתך ומיד ממש, לא עיבך כדרך עין-י...
הגאולה... והוא בראשם.

Handwritten notes and signatures in Hebrew, including a large signature at the bottom right and a circled '15' at the top right.

ג' תמוז פועל גאולה מכל השאלות והספקות

לפנינו צילום מיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על סיום שיחת ש"פ קרח, ג' תמוז ה'תשמ"ח (נדפס בסה"ש תשמ"ח ח"ב ע' 510)

להלן פענוח ההגהות (באו בהדגשה):

כלומר, כשמתעוררת שאלה או ספק כו' האם יש לו הכוחות הדרושים למילוי השליחות הפצת התורה והיהדות אומרים לו, שג' תמוז פועל גאולה מכל השאלות והספקות כו', מכיון שנשיא דורנו הכריז "יהי ה' אלקינו עמנו כאשר הי' עם אבותינו", ש"הגם שאין אנו יכולים להדמות לאבותינו", מ"מ ישנה הבטחה ברורה ש"יהי ה' אלקינו עמנו", ולא עוד, אלא, "כאשר הי' עם אבותינו", ולכן בודאי שניתנו הכחות הדרושים למילוי השליחות בהצלחה ובשלימות, ואין הדבר תלוי אלא ברצונו של כל אחד ואחת.

ועוד ענין בזה – בהמשך דברי בעל המאסר והגאולה בג' תמוז, "לא מרצוננו גלינו כו' ולא בכחותינו אנו נשוב כו', אבינו מלכנו הגלנו כו' והוא ית' יגאלנו כו'", שבה מרומז ענין נפלא:

כיון שהגאולה היא "לא בכחותינו כו'" אלא ע"י "אבינו מלכנו ית'", הרי, מובן וגם פשוט, שגם כאשר חסר משהו ב"מעשינו ועבודתינו", אין זו סיבה לעכב, ח"ו וח"ו, אפילו לרגע אחד בלבד, את פעולתו של הקב"ה, ש"יגאלנו ויקבץ נדחנו כו' ויוליכנו קוממיות ע"י משיח גואל צדק לארצנו הקדושה במהרה בימינו אמן".

ועאכ"כ לאחר שכתב "כלו כל הקיצין", וכבר נסתיימה כל העבודה, גם "צחצוח הכפתורים", הרי בודאי שהגאולה צריכה לבוא תיכף ומיד ממש.

ולכן ובמילא, כל האמור לעיל אודות תפקידו ושליחותו של כאו"א לעסוק בהפצת התורה והיהדות, אינו מחליש כלל וכלל ואפילו משהו, ח"ו, מהבקשה והדרישה של הגאולה בכל התוקף – "עד מתי"!

ויה"ר שמהדיבור אודות הגאולה, ובפרט בימי הגאולה שמתחילים בג' תמוז – נזכה ונכנס ממש בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, תיכף ומיד ממש, "לא עכבן כהרף עין".

ובהמשך לזה ובמילא, נחגוג את ימי הגאולה י"ב-י"ג תמוז ביחד עם בעל הגאולה, נשמה בגוף, "הקיצו ורגנו שוכני עפר", והוא בראשם,

ובבוא שבעה עשר בתמוז – ידחה "צום הרביעי", ובפרט בקביעות שנה זו ששבעה עשר בתמוז חל בשבת, שבעבר נדחה התענית בקביעות כזו, וכדברי נשיא דורנו אז: "הלואי שידחה באמת, ויתירה מזה, שיהפך לששון ולשמחה ולמועדים טובים".

ג' תמוז - מהותו של יום

מישהו יכול לטעון: אמנם שומעים ביאורים, הסברות וראיות שג' תמוז הוא יום גאולה כפי שעכשיו נתגלה למפרע – אבל הוא לא מחוייב להיות טוב יותר מכפי שהיו בשנת תרפ"ז, שאז אפילו אצל נשיא דורנו (עכ"פ בגלוי) היתה סברה שזהו ענין של גלות?! • אומרים לו: מה זאת-אומרת שאתה לא מחוייב? הרי אתה שמעת אודות הגאולה, ועכשיו הנך יודע שג' תמוז הוא אתחלתא דגאולה, ובמילא, בודאי שהנך מחוייב אשר הגאולה, שהיא גם הגאולה שלך, תעורר הוספה בעבודתך כבר בג' תמוז באופן ד"כפליים לתושי"א! • קטעים משיחת ש"פ קרח, ג' תמוז ה'תשמ"ה – בלתי מוגה

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

הדרך לזה, כבכל ענין וענין, על-ידי שמעיינים בתורה, "אסתכל באורייתא וברא עלמא"¹, ו"תורה אור"² – התורה מאירה ונותנת לברר כל דבר ודבר.

ב"תורה אור" גופא יש לעיין במיוחד בחלק ההלכה שבתורה – כי בשאר חלקי התורה יתכנו סברות לכאן ולכאן ו"אלו ואלו דברי אלקים חיים"³, היינו, ב"תורה אור" גופא שתי הסברות הם "דברי אלקים חיים", משא"כ ההלכה נותנת בירור באופן אחד דוקא, אמת לאמיתו, "והוי' עמו – שהלכה כמותו בכל מקום"⁴.

ובענינו – צריכים להסתכל בהלכה ולראות מהו החילוק בין העונש דבית האסורים (היכן שבעל המאסר והגאולה הי' עד לג' תמוז) לגבי העונש דגלות (בעיר

א. התוועדות זו קשורה עם ג' תמוז, נוסף לזה שקשורה ליום השבת, כמובן ופשוט.

ג' תמוז הוא היום שבו יצא בעל המאסר והגאולה מבית האסורים, על מנת ליסוע לעיר מקלטו – קאסטרמא, כפי שהממשלה שפטה אותו.

בשעת מעשה הי' אז ספק האם הענין לטובה או לא; אמנם "כלפי שמיא גליא" שזה הי' לטובה ו"אתחלתא דגאולה", אבל כלפי בשר ודם הי' בזה ספק.

לאחמ"כ התברר גם למטה שהענין לטובה, כיון שזו היתה ה"אתחלתא דגאולה", שאח"כ הביאה לגאולה של י"ב-י"ג תמוז כששחררו אותו לגמרי (גם מהגלות בקאסטרמא), עד לשנה הבאה – הגאולה והיציאה מהמדינה ההיא למדינות שבהם יכול הי' להרביץ תורה ומצוות ולהפיץ את המעיינות חוצה בלי מניעות ועיכובים.

ב. כיצד אפשר לברר האם ג' תמוז הוא ענין לטובה או לא?

(1) זח"ב קסא, רע"ב.

(2) משלי ו, כג.

(3) עירובין ג, ב. וש"נ.

(4) סנהדרין צג, ב. וראה שבת קלח, ב.

קאסטרמא), ומכך ניתן יהי' ללמוד האם היציאה מבית האסורים בג' תמוז על מנת לנסוע לקאסטרמא היתה לטובה או לא.

ג. מוצאים בהלכה, שיש חומרה בזה מה שאין בזה: מצד אחד בית האסורים חמור יותר מהגלות, ולאידך גלות חמורה יותר מבית האסורים:

חומרת העונש של בית האסורים (לגבי חומרת העונש של גלות) בהלכה, יובן מכך שאחד מה"ארבעה צריכין להודות", הוא "מי שהי' חבוש בבית האסורים ויצא"⁵, ואילו היוצא מגלות לא נזכר בארבעה אלו.

נוסף לזה, בית האסורים אינו עונש ע"פ תורה, ואדרבה, הוא היפך התורה [. משא"כ גלות היא עונש ע"פ תורה, וכמ"ש לגבי "מכה נפש בשגגה"⁶ שצריך לגלות לעיר מקלט.

מזה מובן, שהעונש דבית האסורים חמור יותר מהעונש דגלות – מצד זה שהוא היפך התורה⁶.

[. וכמו-כן בנוגע למאסר דכ"ק מו"ח אדמו"ר, שהי' ענין חמור ביותר בהיותו עונש היפך התורה. כלומר, נוסף על-כך שכל המאסר הי' בניגוד והיפך התורה ומצוותי', גם עצם העונש על זה – ענין המאסר – הי' היפך התורה.

ובענין זה העונש דבית האסורים חמור יותר מהעונש דגלות.

[. וגם בפשטות – בגלות לא מוגבלים כ"כ כמו בבית האסורים, אפשר להסתובב ולהיות יחד עם אנשי ביתו, לאכול ולעשות מה שרוצים (במקום זה עצמו), ואדרבה –

(5) ברכות נד, ב. רמב"ם הל' ברכות פ"ה ה"ח. טוש"ע או"ח ר"ס ר"ט. סדר ברכות הנחנין לאדה"ז פ"ג ס"ב.

(6) מסעי לה, יא.

(6*) בהנחה אחרת מהתוועדות זו שנדפסה ב'התוועדות' תשמ"ה ח"ד ע' 2355 הובא ענין זה באופן אחר. ולהעיר מהמבואר בענין זה בשיחות-קודש תשל"ז ח"א ע' 611 ואילך עיי"ש.

כתוב שבערי מקלט צריך להיות "תיהו לי חיותא"⁷ ולכן "מגלין רבו עמו", משא"כ בבית האסורים מאבדים את כל העצמאות ("בעה"ב'שקייט") וכו'.

לאידך גיסא, יש בהלכה חומרה בעונש הגלות שלא מובאת על בית האסורים: החינוך כותב⁸ בנוגע לעונש הגלות בערי מקלט (על "מכה נפש בשגגה") שצער הגלות "שקול כמעט כצער מיתה, שנפרד האדם מאוהביו ומארץ מולדתו ושוכן כל ימיו עם זרים" [משא"כ העונש דבית האסורים שלא מדמים אותו ל"צער מיתה"].

יוצא אם-כן, שע"פ תורה (וחלק ההלכה שבתורה) ישנן שתי סברות האם עונש המאסר חמור מגלות או הגלות חמורה מהמאסר.

ד. עפ"ז יובן מדוע בג' תמוז בשנה ההיא – כשבעל המאסר והגאולה יצא מהמאסר על-מנת לגלות לעיר מקלטו קאסטרמא – הי' ספק, וספק ע"פ תורה, האם זהו ענין לטובה או להיפך:

מצד אחד היתה זו יציאה ממצב חמור למצב יותר קל, ולאידך היתה זו יציאה ממקום קל למקום חמור.

ובפרטיות יותר:

מצד אחד היתה סברא (ע"פ תורה) שמאסר חמור מגלות, משום שבבית האסורים לא היתה לו עצמאות כלל, משא"כ קאסטרמא הוא מחוז שלם, וביכולתו להסתובב שם, להתפלל וללמוד תורה, עד כפי שהי' בפועל – שהתענינו במצב היהדות שם ובנו מקוה⁹ שענינו "זרקותי עליכם מים טהורים וטהרתם"¹⁰ – הכנה לגאולה העתידה

(7) מכות י, א. רמב"ם הל' רוצח ושמירת נפש רפ"ז.

(8) מצוה תי.

(9) ראה לקו"ש ח"ד ע' 1063. חח"י ע' 226.

(10) יחזקאל לו, כה. וראה יומא פה, ב – במשנה. רמב"ם הל' מקוואות בסופן.

[התפללו תפלת ערבית, ולאחר התפלה המשיך⁴ כ"ק אדמו"ר שליט"א:]

ד. נוסף לכך שכ"ח סיון הוא המשך לכ"ז (זך) סיון, שהכוונה בזה בעיקר בנוגע לעבודתו של היהודי בעולם (עד לחצי כדור התחתון), הרי זה גם הכנה והקדמה להיום שלאחריו – כ"ט סיון, ערב ראש חודש (תמוז), שבו מדובר בעיקר אודות ההתאחדות של יהודי עם הקב"ה (שבא בכח מהעבודה בכ"ח סיון).

והענין בזה: בערב ראש חודש אור הלבנה הוא בהעלם לגמרי כהכנה לקראת מולד החודש בראש חודש. ובלשון הכתוב⁵: על-ידי "פקד מושבך" (העלם הלבנה) בערב ראש חודש ("מחר חודש"), נפעל ה"ונפקדת" (מולד הלבנה בראש חודש), יחוד שמשא וסיהרא⁶.

ובעבודת השם דבני – שדומין ללבנה ומונין ללבנה⁷: בערב ראש חודש נפעלת שלימות בעבודת היהודי, כאשר הוא עומד בתכלית הביטול (בדומה ללבנה שמצוי' אז בהעלם), וזה מביא תיכף את העלי' של הנשמה ("ונפקדת") – היחוד וזיווג דכנסת ישראל (מלכות, סיהרא) והקב"ה (ז"א, שמש), וכך גם היחוד של כל יהודי בתור יחיד ("ואתם תלוקטו לאחד אחד"⁸) עם עצמות ומהות – כך שהם נעשים מציאות אחת ממש, באחדות אמיתית – "והיו לבשר אחד"⁹, עד לאופן של יחיד¹⁰, עד – למעלה אף מיחיד.

שאינו בודאי לא שייך ענין של הפסק ח"ו¹¹, שכן אדרבה: ישנו דוקא רק ענין של התאחדות, והתאחדות בתכלית השלימות.

ונוסף על ענין ההתאחדות (בין בני" עם הקב"ה) ב"והיו לבשר אחד" – ישנו ענין נוסף ב"והיו לבשר אחד": התוצאות שיוצאים מזה – שנולדים "תולדות" – "תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים"¹²,

עד למעשים טובים (שאינם דבר נפרד מן "והיו לבשר אחד", אלא מעשים טובים) שעל-ידם נעשה יהודי (בגופו ונשמתו) "שותף להקב"ה" (באופן של התאחדות) בכל עניניו של הקב"ה, כולל ועיקר – בהבאת הגאולה האמיתית והשלימה, אשר, כדי שהקב"ה יפעל זאת בשלימות הוא זקוק (כביכול) להשתתפותו של כל יהודי, ודוקא בתור נשמה בגוף, שע"י "מעשינו ועבודתינו" באה הגאולה, וצריך להגיע כביכול לכך שכל יהודי יסכים לזה, ויתירה מזו – שהוא ירצה ויכריז, שלא רק ש"הגיע זמן גאולתכם"¹³, אלא שישנה כבר הגאולה בפשטות, כמדובר לעיל [. שגאולה היא מלשון גילוי – הגילוי דאלופו של עולם ב"גולה" (שנפעל ע"י עבודת היהודי בגלות).

(מתוך קונטרס כ"ח סיון ה'תנש"א – מוגה, תרגום מאידית)

(7) סוכה כט, א. ב"ר פ"ו, ג. זח"א רלו, ב.
 (8) ישעי' כז, יב.
 (9) בראשית ב, כד.
 (10) ראה תו"א וארא נח, ב ואילך. ובכ"מ.
 (11) ראה לעיל הערה 17.
 (12) פרש"י ר"פ נח.
 (13) ראה לעיל ס"ב.

(4) לאחר התפלה הכריז הגבאי שי' שכעת תהי' הפסקה ואח"כ יחלק כ"ק אדמו"ר שליט"א את הקונטרס והשטרות לצדקה. וכ"ק אדמו"ר שליט"א אמר (בחיוך): במקום לעשות הפסקה, נעשה עכשיו המשך (עד שיגיעו הקונטרסים). וראה לקמן בהשיחה. המו"ל.

(5) שמואל-א כ, יח.

(6) ראה דרושי מחר חודש – סה"מ תקס"ז ע' מח ואילך. אוה"ת בראשית ד, טע"ב ואילך. ועוד.

לא באה – אמר גדול אחר, שנראה שנתנו לאותו גדול גילוי נעלה ביותר למעלה, אשר גרם לו "לשכוח" כביכול בנוגע להבטחתו; [כ"ק אדמו"ר שליט"א אמר בחיך]: היות שמשח עדיין לא בא – כנראה שלמעלה מצאו עצה איך לפעול אצל אותו גדול לדחות זאת... יתכן שהעצה לזה היא, לעשות נדר על דעת רבים, אשר אז הרי הדין הוא⁸ ש"אין לו התרה בלא דעתם". אפילו אם יפעלו אצל אחד או אחדים, הרי זה לא יעזור, משום שפסק הדין בתורת ה' הוא, שנדר על דעת רבים נשאר בקיומו.

המסקנה מכל האמור לעיל – שתיכף ומיד ממש תבוא בפועל הגאולה האמיתית והשלימה, ע"י משיח צדקנו, וכל בני"ה הולכים, ביחד עם בתיהם, בתי תורה תפלה וצדקה⁹, לארץ הקודש, ולירושלים עיר הקודש, בביהמ"ק השלישי, בקדש הקדשים, ומתגלה שם מטה אהרן אשר מונח שם למשמרת, ו"פרח בימיו צדיק – שבימיו (של משיח) תחזור הכהונה ויפרח מטה אהרן"¹⁰ ומשה ואהרן עמהם.

(משיחת ש"פ קרח, ה' תמוז ה'תשמ"ט - מוגה)

8) רמב"ם הל' שבעות פ"ו ה"ח. טוש"ע יו"ד 9) ראה מגילה כט, א.
סרכ"ח סכ"א. 10) תהלים עב, ז ובבעה"ט עה"פ.

חידוש אמיתי בתורה של ילד קטן בימינו

בעמדנו בזמן ומקום זכאי – בחודש השלישי, ובית משולש, בית תורה תפלה ומעשים טובים (ה"חוט המשולש" דתורה, עבודה וגמילות חסדים), ושם גופא, ביום דכ"ח סיון – כשעומד בגלוי הכח של כל חודש השלישי (ג' פעמים ג' פעמים ג'), שענינו: המשכת וגילוי אלקות למטה באופן של קיימא –

מקבל כל יהודי תוספת כח וחיזוק לקיים השליחות דדורנו זה – שעליו ישנו השליחות והאימרה של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שצריכים לעמוד "הכן כולכם"¹ לקראת קבלת הגאולה האמיתית והשלימה, ובראשם – משיח צדקנו, דוד מלך ישראל.

ולהיות שזוהי השליחות דדורנו זה – החידוש של ה"תלמיד ותיק" שבדורנו (אשר כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש ניתן למשה מסיני) – מובן, שאפילו כאשר ילד קטן בימינו אלה אומר שהוא מאמין ומבקש שיבוא המשיח – ה"ז חידוש אמיתי בתורה, עד שזה נעשה חלק מן ה"חידוש תורה" ש"מאתי תצא"², מהקב"ה עצמו, שכן הקב"ה מסכים למילים והבקשות של בני" – "נער ישראל ואוהבהו"³, והקב"ה מגלה אהבתו בפשטות ממש, באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, וביחד עם זה – בגלוי למטה מטה, בעולם הזה התחנות שאין תחתון למטה ממנו.

ובפרט שיש לכך סיוע מכל עניני העולם – "ברבים היו עמדי" – כך שכל עניני העולם מסייעים ומוליכים למטרה אחת ויחידה: הגאולה האמיתית והשלימה.

1) אגרות קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"ד ע' רעט. 3) הושע יא, א.
2) ישעי' נא, ד. ויק"ר פי"ג ג.

לבוא, ובמילא גם לגאולה מגלות זו הפרטית, שהרי כל גאולות שם חד הוא¹¹.

ולכן כאשר יוצאים מהמאסר והולכים לעיר מקלט – קאסטראמא, הרי זה ענין טוב. לאיך גיסא, היתה סברא ע"פ תורה שעונש הגלות בקאסטראמא חמור יותר מהמאסר בבית האסורים – כי כל זמן שהי' במאסר עוד לא ניתן פס"ד ברור (מאוה"ע) מה יהי' דינו, ובמילא היתה קיימת אפשרות שישחררו אותו לגמרי. משא"כ כאשר יצא מהמאסר וגלה לקאסטראמא, הי' זה לאחרי שפסקו פס"ד ברור שעליו ללכת לגלות, ולאחר שנותנים פס"ד בפועל קשה לשנותו, כפשטות הענין, ובפרט ש"מלכותא דארעא כעין מלכותא דרקייעא"¹².

ונמצא, שהספק בדבר (האם היציאה מבית האסורים בג' תמוז היתה לטובה או לא) הוא ספק ע"פ תורה.

ומזה גופא שהי' ספק בדבר פה למטה – מובן, שהי' ספק למעלה, ומכך נשתלשל הספק למטה.

אמנם באמת "כלפי שמיא גליא" שלפועל זה יתברר לטובה, ו"נעוץ תחלתן בסופן"¹³ – אך למעלה גופא ישנם חילוקי דרגות: ישנה דרגא נעלית בבחי' "לבא לפומיא לא גליא"¹⁴ ובה אכן יודעים שבפועל ג' תמוז הוא ענין טוב, אבל ישנה דרגא תחתונה יותר שלגבי' ישנו ספק בדבר, וממנה נשתלשל הספק למטה – שאפי' אצל יהודים הי' ספק האם זהו דבר טוב.

ועד כדי כך הי' הספק – שאפילו אצל נשיא דורנו, עכ"פ בדיבורו בגלוי, לא שמעו אז

11) ראה פרש"י ד"ה אתחלתא – מגילה יז, ב.
12) ברכות נח, א. זח"א קצז, רע"א. ח"ג פרשתנו קעו, ב.

13) ספר יצירה פ"א מ"ז.

14) זו"ח בראשית ח, א. מדרש תהלים ט, ב. וראה ג"כ זח"א רגז, א. סנהדרין צט, א (בפרש"י שם).

שזה ענין של גאולה, ואדרבה – ענין של גלות. ה. [.] במה דברים אמורים – שהי' (דרגא שבה הי') ספק פה למטה בגלוי – בשנה ההיא, אבל במשך הזמן, ועאכו"כ עכשיו, נתגלה שהיציאה מהמאסר בג' תמוז היתה ה"אתחלתא דגאולה", שאח"כ הביאה לגאולה גם מעיר מקלטו ב"ב-י"ג תמוז, עד שבשנה הבאה יצא לגמרי ממדינה ההיא, ואזי נקבע יום זה ליום של גאולה, כפי שכותב במכתבו הידוע¹⁵ [ע"ד מה שהי' בס חנוכה – ש"לשנה אחרת קבעום ועשאוים ימים טובים בהלל והודאה"¹⁶].

וסופו מוכיח על תחלתו – סוף הענין גילה שגם תחלת הענין בג' תמוז (שלכתחילה הי' ספק וסברא שזה ענין של ירידה) הוא יום גאולה – "אתחלתא דגאולה".

זאת-אומרת: הגאולה היא לא רק מכאן ולהבא, היינו מזמן בירור הספק ואילך, שהרי אין בכך כל חידוש מאחר וזה כבר נתברר – אלא הגאולה היא גם **מלמפרע**, מעיקרא.

ו. [.] מכך מובנת ההוראה לכאו"א בעמדנו בג' תמוז:

מישהו יכול לטעון, אמת אמנם ששומעים ביאורים, הסברות וראיות שג' תמוז הוא יום גאולה כפי שעכשיו נתגלה למפרע – אבל הוא אינו חייב להיות טוב יותר מכפי שהיו בשנת תרפ"ז, שאז אפילו אצל נשיא דורנו (עכ"פ בגלוי) היתה סברא שזהו ענין של גלות?!

אומרים לו: מה זאת-אומרת שאתה לא מחוייב? הרי אתה שמעת אודות הגאולה, ובמילא עכשיו הנך יודע שג' תמוז הוא "אתחלתא דגאולה", ואתה שמעת מה שבעל הגאולה כותב במכתבו הידוע¹⁵ (לחגיגת י"ב תמוז הראשונה) ש"לא אותי בלבד גאל

15) נדפס בסה"מ תרפ"ח ע' קמו ואילך. תש"ח ע' 263 ואילך. אג"ק שלו ח"ב ע' פ ואילך.
16) שבת כא, ב.

הקב"ה ב"ב תמוז, כי אם גם את כל מחבבי תורתנו הקדושה, שומרי מצוה, וגם את אשר בשם ישראל (רק) יכונה" – במילא, בודאי שהנך מחוייב אשר הגאולה, שהיא גם הגאולה שלך, תעורר הוספה בעבודתך כבר בג' תמוז באופן ד"כפליים לתושי"17!

ויתירה מזו: לא רק שאתה מחוייב בזה, אלא כיון שישנו ציווי "מעלין בקודש"18, צריכה להיות אצלך הוספה בעבודה בכל שנה ושנה, אפילו לגבי העבודה כפי שהיתה בפעם הראשונה בשנת תרפ"ז!

וממשיך להקשות: באיזה פרט בעבודתו עליו להעלות בקודש, הרי ישנם תרי"ג מצוות?

והרי באיזו מצוה שרק יתחיל – יבוא מיד ה"קלוגינקער" בריצה ויטען: מי אתה "יא-טיביע-דאם" שתוכל למדוד באיזו מצוה מהתרי"ג מצוות להעלות בקודש, כאשר התורה אומרת19 "לא תהא יושב ומשקל במצוותי של תורה" אלא "קלה שבקלה" ו"חמורה שבחמורה" הם שוות; בכל מצוה שרק יתפוס – יטען ה"קלוגינקער": הרי ישנם עוד תרי"ב מצוות! ומה יוצא מזה בפועל –

17 איוב יא, ו.

18 ברכות כח, א. ושי"נ. זח"ג קסב, רע"ב.

19 תנחומא עקב ב. דב"ר פ"ו, ב. יל"ש יתרו רמז חצר. משלי רמז תתקלז.

שהוא לא עושה כלום, הוא לא מעלה בקודש כלל אפי' במצוה אחת!

אומרים לו: אין צורך לטרוח ולחפש באיזו מצוה להעלות בקודש – כיון שבעל הגאולה כבר הודיע, שהשליחות של דורנו זה היא לעסוק בהפצת המעיינות חוצה!

במילא יש לו מיד את ההוראה מג' תמוז, שעליו לעשות את העבודה ביתר שאת וביתר עוז, באופן ד"מעלין בקודש", בהפצת המעיינות חוצה בתור חלק מהפצת היהדות, או להיפך: הפצת היהדות בתור חלק מהפצת המעיינות חוצה.

וכמדובר כמ"פ20 הדיוק בכל ג' הלשונות "יפוצו מעינותיך חוצה": עליו להביא את המעיינות עצמם, באופן דיפוצו, ובחוצה ממש, עד שפועל מהחוצה שיהי' דירה לו ית' בתחתונים.

והיות שתובעים ממנו עבודה זו, ו"איני מבקש כו' אלא לפי כחן"21, בודאי שיש לו את הכחות לפעול זאת בשמחה ובטוב לבב, בשמחה אמיתית ובטוב לבב אמיתי,

שהרי הקב"ה מברך אותו בבני חיי ומזוני רויחי, ובכולם – רויחי.

20 ראה לקו"ש ח"ד ע' 1119 ואילך ובהערות. וראה סה"ש תנש"א ח"ב ע' 691 ואילך (שיחת ג' תמוז).
21 במדב"ד פ"ב, ג. תנחומא נשא יא.

עצה להבאת הגאולה

"פרשה זו יפה נדרשת גו" (פרש"י בריש פרשתנו טז, א)

[.] לאחר העילוי הנ"ל דחודש הרביעי והעבודה בחצי כדור התחתון – צריכים לדעת, שאין זה מגיע כלל להעיקר – גאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!

אמנם, "פרשה זו יפה נדרשת במדרש רבי תנחומא", וכמדובר לעיל (הפירוש הפנימי) שזה מרמז על כוננת קרח למעליותא (מעלת המקבל לע"ל) – בנוגע לפשט בעוה"ז במעשה בפשטות – שע"פ תורה הוא העיקר צריך להיות עוד ביהכ"נ, ביהמ"ד, ישיבה, ת"ת וכו'.

ויתירה מזו: אפילו אחרי ריבוי העבודה בזמן הגלות כשכבר מגיעים בפועל בעוה"ז להעבודה בחצי כדור התחתון (מעלת המקבל), עם כל המעלות שבזה – הרי עדיין אין זה כמאן דבעי למהוי¹;

אמנם ישנם כו"כ ענינים אשר הינם בדוגמת הגאולה – ענין הצדקה (אשר גואל (החיית) את נפש העני), ענין התפלה², ועוד כמה וכמה עניני תומ"צ, ועד שיכולים לטעון ("יפה דרשת") שישנם ענינים אשר הינם נעלים יותר – כמאחז"ל³ "יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העולם הבא", עי"ז מגיעים בעצמות ומהות, תענוג הבורא (משא"כ עוה"ב הוא בעיקר גילוי תענוג נברא)⁴, ובפרט ע"י הפצת המעיינות חוצה בחצי כדור התחתון וכו' וכו' –

על כך טוען כל יהודי, "נער ישראל ואוהבהו"⁵ (הבן חמש למקרא ששיך דוקא ללימוד הפשט) – דרשות הינן "יפה נדרשת", אבל זוהי "דרשה" (בתורה) גאולה רוחנית, אבל הוא הרי מחכה לו בכל יום שיבוא גאולה כפשוטה⁶. ה"נער ישראל" צועק: אנו רוצים את הגאולה בפשטות, בעולם העשי'!

לומדים בתורה אודות ענין הגאולה (ובפרט ברמב"ם סוף הל' מלכים), וכל העוסק בתורת כו' כאילו כו' –

צועק ה"נער ישראל": "עד מתי קץ הפלאות"⁷ – אחכה בכל יום להגאולה כפשוטה, בפשטות ממש, באופן גלוי, מראה באצבעו ואומר זה – הנה הגאולה בפועל!

וכאשר ה"נער ישראל" מכריז "עד מתי" מתן צעקה אמיתית – הרי כטבע האב ועאכו"כ אבינו שבשמים – שמקיים את בקשתו.

וכידוע הסיפור עם גדול בישראל, אשר אמר שבבואו למעלה (אחרי מאה ועשרים שנה) יעשה רעש (שהי' ראוי לכך) שהקב"ה יביא את הגאולה. אחרי הסתלקותו והגאולה עדיין

(5) הושע יא, א.

(6) שהרי הגילוי דתענוג נברא שיהי' לע"ל נוגע לשלימות המשכת העצמות – ראה לקו"ש ח"ה ע' 245.

(7) דניאל יב, ג.

(1) כתובות טז, א.

(2) נפש כל אחד מישראל יוצאת מהגלות והשב"י לפי שעה בחיי שעה זו תפלה כו' (אגה"ק ס"ד).

(3) אבות פ"ד מ"ז.

(4) ראה המשך וככה תרל"ז פ"ב ואילך.

המדור מוקדש לע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה – נלב"ע ביום ד' מנ"א – שבת חזון – ה'תשס"ג
יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעורר הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה
ולזכות זוגתו: ח"י רחל תחי' בת שפרנצא וכל ילדיהם, נכדיהם ונינם שחיו – לברכות עד בלי די

"נשמתו בי"!

לאחר הסתלקות כ"ק אדנ"ע אמר פעם כ"ק מו"ח אדמו"ר שאינו אומר אודות אביו "נשמתו עדן", שכן, לשם מה לומר "נשמתו עדן" כשנקל וטוב יותר לומר "נשמתו בי". (וסיים כ"ק אדמו"ר שליט"א: כך גם על הרבי - אינני אומר "נשמתו עדן", אלא "נשמתו בי"!

(משיחת חג הפורים ה'תשי"א - בלתי מוגה)

"רגלים" ו"ידיים" בעולם דלמטה

ובימינו אלו: מכיון שנשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, נמצא ב"עולם האמת" - זקוק הוא שגם בעולם דלמטה יהיו לו "רגלים" ו"ידיים" וכל שאר האברים, שיעסקו בהפצת תורתו עד למעשה בפועל. וכדי שכל זה יהי בהצלחה - צריך הדבר להעשות באופן מאורג, ולכן, ישנו אחד, אשר "עבד לעם הזה נתתיך", שתפקידו לארגן פעולות אלו.

(משיחת י"א ניסן ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

הוא פסק על עצמו

וי"ל, דע"י שמביא בהמאמר מ"ש במדרש שמרדכי בדורו הי' שקול כמשה בדורו, עי"ז פסק בעל המאמר את הדין על עצמו¹⁶, שהוא הרעיא מהימנא (בגילוי) של כל אנשי הדור. (מקונטרס פורים קטן - תשנ"ב)

16 ע"ד הפירוש בלשון המשנה (אבות רפ"ג) "דין וחשבון" (דין ואח"כ חשבון) - ע"פ דברי המשנה (שם מט"ז) ש"נפרעין ממנו מדעתו ושלא מדעתו", שלאחרי שהאדם פוסק מדעתו דינו של חבירו, פוסק דין לעצמו שלא מדעתו, כיון שע"פ "דין" זה עושים "חשבון" בנוגע למצבו הוא (ראה לקו"ש ח"ו ע' 283. וש"נ).

מוקדש לע"נ אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל - נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב

ולעילוי נשמת פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה - נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס

יה"ר שתיקף ומיד ממש יקויים העידור "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

ולזכות כל משפחתם שיחיו - לברכות עד בלי די

המדור הבא - "זמן הגאולה" - מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' שלמה ב"ר צבי הירש ע"ה מיידנצ'יק - נלב"ע ביום-טוב הראשון של חג הפסח ה'תשס"ד

ולעילוי נשמת זוגתו מרת רוזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה - נלב"ע ביום ועש"ק פ' ויגש ה'תשס"ב

ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ר שתיקף ומיד יקויים העידור "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

כשמשה רבינו אומר שהוא חי - כך האמת!

- נערך על-ידי מערכת "יחי המלך" -

א. בסוף פ' וילך, עה"פ¹ "כי ידעתי אחרי מותי כי השחת תשחיתון", מקשה רש"י: "והרי כל ימות יהושע לא השחיתו, שנאמר² ויעבוד העם את ה' כל ימי יהושע?" ומבאר: "מכאן שתלמידו של אדם חביב עליו כגופו, שכל זמן שיהושע חי, הי' נראה למשה כאילו הוא חי".

וצריך להבין, איך שייך לומר דמכיון ש"הי' נראה למשה כאילו הוא חי" לכן כתוב בתורה שהיא תורת אמת - "אחרי מותי", והתורה מתכוונת אחרי מות יהושע? הרי לכאורה, לפי האמת - בני ישראל לא חטאו אחרי מיתת משה, ואיך שייך לומר שמצד 'דמיונו' של משה ("כאילו הוא חי"), יהי' כתוב כך בתורת אמת?

ואף שלמשה נדמה "כאילו הוא חי", מכל-מקום, הרי לפועל כתוב בתורת אמת שמשה מת³, וא"כ הדרא קושיא לדוכתא: הרי כל ימות יהושע לא השחיתו?

ב. והביאור בזה:

על משה רבינו לא שייך לומר שיש לו רק 'דמיונות' ('כאילו הוא חי') אך האמת אינה כך, אלא כן הוא האמת! והתורה היא תורת אמת, ולפועל כשיהושע חי הנה גם משה חי!

וכל החידוש בזה הוא, שלא רק שכן היא האמת, אלא גם משה הרגיש זאת ואמר על עצמו "אחרי מותי", היינו אחרי מות יהושע. ולא כיעקב אבינו שאומרים עליו "מה זרעו בחיים אף הוא בחיים"⁴, אך יעקב בעצמו לא אמר זאת; משא"כ כאן במשה, הנה הוא גופא הרגיש זאת בנפשו ואמר "אחרי מותי".

ולא רק שמשה רבינו הי' חי בנשמתו בחייו של יהושע (כי אין זה חידוש), אלא עיקר הענין הוא "שתלמידו של אדם חביב עליו כגופו", זאת אומרת, ש"הי' נראה למשה כאילו הוא חי" בגופו, כי גם גופו של משה הי' כמו נשמתו.

ג. והביאור בזה, ע"ד מה שאומרים⁵ בענין נבואת משה רבינו, שאף שהיתה בדרגא נעלית משאר הנביאים, הנה מכל-מקום בעת הנבואה "הוא עומד על עמדו שלם"⁵ (שלא כשאר הנביאים שהיו "יראים ונבהלים ומתמוגגין"⁵), וזהו מצד שגופו של משה לא בלבד והפריע לו, כי גופו הי' כמו נשמתו.

* ע"פ שיחות-קודש תשכ"ו ע' 16-17, בהוספת מראי מקומות בשוה"ג.

1) לא, כט.

2) ועד"ז הוא בהושע כד, לא.

3) ברכה לד, ה.

4) תענית ה, א. וראה פרש"י ר"פ ויחי.

5) שופטים ב, ז (וכצ"ל הציון ברש"י בפשטות).

5) ראה רמב"ם הל' יסוה"ת פ"ז ה"ו.

ולזאת, הרי משה רבינו ה' חי בגופו "כל ימי יהושע"!!

(משיחת ש"פ וילך ה'תשכ"ו - בלתי מוגה)

מעולם לא ה' הענין שיכולים לשאול ושואלים "וכי בכדי חנטו חנטייא"

הקטע שלפנינו נעתק מלה במלה מתוך סרט ההקלטה של התוועדות י"ב תמוז ה'תשמ"ה ותורגם ללשון הקודש ע"י מערכת "יחי המלך" - בלתי מוגה

[. .] רחמנא ליצלן לומר שה' נשיא בעבר, אלא "הוא בחיים" מכיון ש"זרעו בחיים"1, כאשר ישנם חסידים שלומדים את החסידות שלו ועוסקים - ממלאים את תקנותיו, אזי הוא בחיים ממש כאן למטה מעשרה טפחים!

נשאלת השאלה שאחרים שואלים, כפי שהגמ'1 כבר מבירה זאת ואומרת: "וכי בכדי חנטו חנטייא וכו'?" הרי היתה לו' ו"חנטו חנטייא" וכו'?

הגמ' יודעת זאת וכותבת את-זה, והמסקנא היא שיש לדעת ש"הוא בחיים", וכל זמן ש"זרעו בחיים" - שזה הרי ה' עד ביאת משיח, וגם לאחר ביאת משיח הרי ילמדו את החסידות שלו, ויקיים "הקיצו ורננו שוכני עפר"2 והורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו נס"ו, אע"פ שיה' אז גם לימוד התורה, תורה חדשה מפי משיח צדקנו - ביחד עם זה כל חסיד ילך עם הרבי שלו, וכולנו, כאו"א מאיתנו, נלך עם הרבי שלנו עם נשיא דורנו.

ובאופן שכבר עכשיו "הוא בחיים", ומעולם לא ה' הענין שיכולים לשאול ושואלים "וכי בכדי חנטו חנטייא" ואמרו קדיש וכו' וכיו"ב, אזי הגמ' ידעה זאת והגמ' הביאה את-זה ופסקה שידעו ש"הוא בחיים" ו"זרעו בחיים" עם כל הענינים השייכים לזה.

(* ההדגשות הם במקומות שבהם הגביה כ"ק אד"ש מה"מ את קולו הק'. הקטע האחרון בא באותיות גדולות מהרגיל לצורך הדגשתו.

(1) תענית ה, ב: "יעקב אבינו לא מת . . וכי בכדי ספדו ספדנייא וחנטו חנטייא וקברו קברייא . . מקרא אני דורש, שנאמר (ירמ' ל, י"ד) ואתה על תירא עבדי

(2) ישעי' כו, יט.

מה עונה יהודי כששואלים: הרי "ספדו ספדנייא"?

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"*

הגמרא אומרת** ש"יעקב אבינו לא מת", ומסבירה מדוע - כיון ש"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים".

במשך כל הדורות אין אף נקודה בזמן ונקודה במקום שה' בה הפסק ב"זרעו בחיים", רחמנא-ליצלן, שאזי יעקב אינו חי - רחמנא ליצלן, ה' לא תהי'!

התורה אומרת שההוכחה היחידה לכך ש"הוא בחיים" היא מתי ש"זרעו בחיים", ש"זרעו" הכוונה לכל יהודי - אנשים נשים וטף, שהם כולם זרעו של יעקב.

[. .] וכאשר שואלים יהודי: כיצד אתה יכול לומר ש"יעקב אבינו לא מת", הרי "ספדו ספדנייא וחנטו חנטייא" עם כל שאר הענינים?

עונה הוא: "אנא קרא קדיש!" אינני יודע משום "קונצים" ופוליטיקות ("קיינע קונצן און קיינע פאליטיק").

ועל מה שמקשים - הרי היו כל הענינים הנ"ל? עונה הוא: אינני יודע משום ספדנים ושום קברנים - "אנא קרא קדיש", ללא שום פלפולים, אני יודע רק מה שכתוב בתורה: "מה זרעו בחיים אף הוא בחיים".

(משיחת ש"פ ויחי, י"ב טבת ה'תנש"א - בלתי מוגה)

(* ע"פ רשימה פרטית של כמה מהתמימים ש"ל על-ידי "קבוצת תלמידי בית המדרש אהלי תורה" ברוקלין נ.י. ה'תנש"א. עוד משיחה זו ראה בשה"ש תנש"א ח"א ע' 225. (** ראה הע' 1 שבעמוד הקודם.

הוא חי!

הקטע שלפנינו נעתק מלה במלה מתוך סרט ההקלטה של התוועדות ט"ז תמוז ה'תשמ"ה, ותורגם ללשון הקודש ע"י מערכת "יחי המלך" - בלתי מוגה

[הספרים] צריכים לחזור לבית אגודת חסידי חב"ד, לאותה קומה - לאותו חדר ולכל הקומה היכן ש[כ"ק מו"ח אדמו"ר הוא] הבעל הבית עד עכשיו, ולא היתה שום ירושה וחלוקה כלל; כדי שתהי' חלוקה או ירושה צריכים להתאסף בית דין, והב"ד צריכים לאמוד ולחלק, ויש לעשות זאת בהסכם כל היורשים - כל ענינים אלו לא היו עד היום הזה, ובעזר ה' גם בעתיד לא יהיו

- מכיון שהוא חי!!

(* התיבות שבאו בסוגריים מרובעות הם הוספות המו"ל להבנת המדובר. כשאמר כ"ק אד"ש מה"מ את התיבות האחרונות ("וואָרום הוא חי") הגביה את קולו הק' במאוד.